

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺนโตะ

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วนะ คำว่า “พยายามจะปรารถนาหรือสัตว์ขนสัตว์” เหมือนเรา เรามีลูกมีเต้า เราอยากให้ลูกได้สมบัติ เราขึ้นสมบัติให้เลย แต่เราขึ้นสมบัติให้ลูกเราไม่ได้ เราต้องสั่งสอนลูกของเรา สั่งสอนลูกของเราให้ฉลาด สั่งสอนลูกของเราให้รู้จักรักษทรัพย์สมบัติก่อน แล้วเราถึงจะให้สมบัติลูกของเรา

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมากๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดอาลัยตายอยากเลย “จะสอนใคร ได้หนอ จะสอนใคร ได้หนอ”

ฉะนั้น เวลาพูดเมื่อวานไง “ทำให้ตายๆ” พอทำให้ตายๆ เขาบอกว่า ทุกคนยกย่องสรรเสริญ เพราะว่าเขารื่นชม รื่นชมทางโลกไง รื่นชมทางโลกก็หาเหตุผลทางโลก หาเหตุผลแล้ว เวลาแก่เฒ่าชราแล้ว อยู่ไปก็ลำบากลำบาก ก็ทำให้ตายซะ ตายไปด้วยความไม่ทุกข์ไม่ยาก ตายไปแล้วจะไปสู่สุคติ นี่เขาว่า เขาว่า

แต่มันมีนะ เมื่อก่อนมีคนไทยนี่แหละบอกว่าโลกนี้มีเพราะมีเรา แล้วเขาจะฆ่าตัวตายไป พอตายแล้วก็จบไป จะฆ่าตัวตาย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสคือกิเลสตัดหาความทะยานอยากที่มันหลอกมันลวงในหัวใจของเรา นี่ ที่มันทำให้เราทุกข์เรายากนี่ ถ้าเราฆ่ากิเลสตายแล้ว วิมุตติสุขๆ จิตใจของเรามีความสุข ฆ่ากิเลสตายแล้วเรามีความสุขใจ ไม่ใช่ฆ่าตัวตาย ไม่ใช่ทำให้ชีวิตนี้ตายไป

แล้วเวลาชีวิตนี้ตายไปแล้วมันก็ไม่ตายจริงด้วย เพราะตายแล้วมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะตายแล้วก็ไปเกิดใหม่ พอไปเกิดใหม่ๆ คนที่หมดอายุขัยมันก็ไปตามผลของวัฏฏะ ไปตามสัจจะไปตามความเป็นจริง คนที่ยังไม่ถึงอายุขัยไปทำให้มันสิ้นชีวิตไปก่อน เป็นสัมภเวสี

เพราะมันยังไม่ถึงเวลาที่มันจะตาย พอมันตายก่อน เป็นสัมภเวสี ต้องไปแสวงหาขอเขาอยู่ ขอเขาอาศัย เพราะมันไม่มีที่อยู่อาศัย เพราะเป็นสัมภเวสี

นี่ถ้าความเข้าใจผิด เข้าใจผิดนะ แต่เวลามันเข้าใจผิดแล้ว ถ้าคนที่ไม่เข้าใจ เห็นไหม เวลาพระสอนก็มรณานุสติ มรณานุสติเพื่อให้ระลึกถึงความตาย พอระลึกถึงความตายก็จะทำให้ตายซะ ก็พระสอนน้อยเกินไป มรณานุสติมันชักช้า มรณานุสติมันไม่ได้ตั้งใจ ก็ทำให้มันตายไปเลย จะได้อะไร

มรณานุสติเป็นคำบริกรรม มรณานุสติเป็นอาวุธ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เราไว้ต่อสู้กับกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจ คนเวลาจะไปต่อสู้กับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไม่มีสิ่งใดที่จะไปต่อสู้กับมัน เอาอะไรไปสู้

หลวงตาท่านสอนให้ฝึกหัดสติ มีคำบริกรรม มันเป็นอาวุธที่เราจะไปต่อสู้กับความเห่อเหิมทะเยอทะยานในหัวใจของเราเนะ เวลามันเห่อเหิมมันทะเยอทะยานขึ้นมาในใจของเรา ให้เราระลึกถึงความตาย ระลึกถึงความตายให้มันหดหู ให้มันสลัด ให้มันสลัดใจ ให้มันหางตกใจ ให้กิเลสหางตก อย่าให้มันชูหาง

เวลากิเลสชูหางมันมีอำนาจนะ มันข่มใจเราในหัวใจ มันทุกขมันยากไปหมดเลย แล้วเราก็กระหืดกระหอบ ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสไง พอไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสก็กระหืดกระหอบไปไง พอไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสก็กระหืดกระหอบไปกับมัน

นั่นนะมรณานุสติทำให้มันหางตก เวลามันหางตกมันนิ่งเลยไง เวลามันหางตกแล้ว คำบริกรรมๆ ทำสัมมาสมาธิ ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมาแล้วเราก็ฝึกหัดใช้ปัญญา มันต้องมีเหตุมีผลนะ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุๆ มันต้องมีการกระทำไปอีกมหาศาลไง นี่มหาศาล

แต่เราคิดโดยโลกๆ ใจ เขาบอกว่าถ้าเขาทำอย่างนั้นแล้วโลกเขาชื่นชม

ชื่นชมเพราะเราคิดแบบโลกๆ ผลของวิภูษณะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโปรดพระมารดาบนดาวดึงส์ นั่นนะมันอยู่คนละภพคนละชาติ เวลาไปโปรด ไปโปรดได้เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นครูสอนทั้ง ๓ โลกธาตุ สิ่งที่เราไม่รู้ไม่เห็นไง แต่เราก็พูดเอาเฉพาะสิ่งที่ตามันเห็นนี่ไงว่ามันจับต้องได้นี่ไง ว่ามันเป็นความทุกข์ ความยาก มันเป็นความลำบากลำบาก ก็ให้มันพึ้นๆ ไปซะ มันพึ้นหรือ มันไม่พึ้น

เพราะศาสนาสอนเรื่องอะไร ศาสนาสอนเรื่องการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย ศาสนาสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ศาสนาสอนให้ดับทุกข์ๆ ให้มันพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ศาสนาสอนอย่างนั้น ถ้าศาสนาสอนอย่างนั้น คือ สมาธิ ปัญญา เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติ มรณานุสติ ทำให้หางตก แล้วเราพยายามตั้งใจของเรา

แต่มีหลายคนนะ เวลาเขาง่วงเหงาหาวนอน เขาก็ให้เขากำหนดมรณานุสติ พอเขากำหนดแล้วเขากลับมาบอกว่า ทำไม่ได้เลย มันหคมันหู่ มันทำไม่ได้ เห็นไหม มันอยู่ที่จิตนิสัย ถ้าไม่ได้เราก้ใช้พุทธานุสติ แล้วถ้าไม่ได้ เราก้ใช้คำบริกรรมต่างๆ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ นี่มันอยู่ที่จิตนิสัยนะ

ทีนี้เวลาทำไปๆ ความเข้าใจผิดใจ เวลาทำสมาธิๆ ใจ พอทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดขึ้นเอง มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้หรอก ทำสมาธิแล้วปัญญามันจะเกิดขึ้นเองได้อย่างไร ปัญญาถ้ามันเกิดขึ้นเอง หลวงตาท่านบอกท่านไม่คิดสมาธิ ๕ ปีหรอก แล้วถ้าทำสมาธิแล้วปัญญามันเกิดขึ้นเองนะ ฤทธิจีโพรเขาสำเร็จไปหมดแล้ว ฤทธิจีโพรเขาก้ทำสมาธิเหมือนกัน ทีนี้สมาธิมันก็มีมิจากับสัมมา แล้วก็อีกฝ่ายหนึ่งเขาบอกว่า “ใช้ปัญญาไปเลย พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา”

มันผิดทั้งนั้นเลยนะ “ทำสมาธิแล้วเกิดปัญญาเอง” ก็ผิด “ใช้ปัญญาๆ ไปเลย เดี่ยวสมาธิจะมาเอง” ก็ผิด มันผิดทั้งนั้นนะ คนเวลามันผิดใจ

เวลาหลวงตาท่านเมตตาเรานะ เวลาท่านเห็นน้ำใจของพระใจ ผู้ที่ปฏิบัติใหม่ ปฏิบัติใหม่ มันแสนทุกข์แสนยากอย่างนี้ ปฏิบัติใหม่ เวลามันผิดๆ เวลาเราต้องมา เราศึกษามาได้ทั้งนั้นนะ แต่ไปทำมันผิดทั้งนั้นนะ “ทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเองๆ”

มันจะเกิดเองไปได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร เพราะเวลาจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ มันต้องมีจิตสงบก่อน จิตตกวานมันต้องมีจิตของเราใช้ใหม่ เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใช้ใหม่ ถ้าจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าจิตมีสติมีสัมปชัญญะของมัน ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ มันเป็นอิสรภาพ พอเป็นอิสรภาพ พออิสรภาพมันก้ไม่ยอมทำอะไรแล้ว ไม่ทำอะไรหรอก “นิพพานเป็นเช่นนี้เอง นิพพานเป็นเช่นนี้เอง”

นิพพานอะไรของเอ็ง “นิพพานเป็นเช่นนี้เอง” มันยังพูดอยู่ มันนิพพานตรงไหน เพราะพูดก็อะไร ไม่มีตัวตน ใครพูดออกมา ไม่มีตัวตน ใครรับรู้ออกมา ใ้รับรู้ออกมา มันทั้งนั้นนะ นี่ไง เขาเรียกว่าตอของจิตๆ มันไปคร่อมตอไว้ไง พออยู่ที่ตอแล้วก็ โอ๊ย! หลับสนิท หลับสบาย

หลวงตาท่านสอน เวลาไปงานกับกิเลส งานกับกิเลสนะ เราก็อำนาจปฏิบัติมาเพื่อจะฆ่ากิเลสๆ เราก็ไม่รู้จักมันไง เวลาเราไปยอมงานกับมัน ไปกราบไปไหว้มัน ไปบูชามันนะ นี่บูชากิเลส ไม่รู้จักกิเลสเลย ถ้ารู้จักกิเลส จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ยกขึ้นสู่วิปัสสนา เห็นสติปัญญาน ๔ ตามความเป็นจริง มันจริงอย่างไรละ

ถ้ามันจริง มันสะท้อนกิเลส คนต้องรู้จักกิเลส เห็นกิเลส มันถึงทำได้จริง ถ้าทำได้จริง ถ้ามันวิปัสสนาไป มันจะเห็นความแตกต่างระหว่างภาวนามยปัญญา กับ สุตมยปัญญามันแตกต่างกันอย่างไร นี่ถ้ามันเริ่มต้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น

ไม่ใช่ให้ไปลัดขั้นตอน แล้วลัดขั้นตอนด้วยวุฒิภาวะที่อ่อนด้อย แล้วก็ทำของเราไป แล้วก็ชื่นชมกันนะ ชื่นชมเพราะอะไร ชื่นชมเพราะพวกเราอำนาจวานาน้อย อำนาจวานาพวกเราแค่นี้ เห็นอะไรก็ตื่นเต้นไปกับเขา แล้วความจริงไม่เป็นอย่างนั้น ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น

ถ้าความจริงๆ ที่เรามาทำกันอยู่นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตลอดนะ การเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยากๆ แล้วเราเกิดมาแล้วมันเกิดมาทุกข์มายาก นี่เกิดมาทุกข์มายาก โรคประจำตัวของทุกๆ คน โรคหิวโรคกระหาย ปัจจัยเครื่องอาศัยมันต้องมีของมันทั้งนั้นนะ สิ่งที่เราหาๆ อยู่นี้ ข้าวก็เป็นยา ยารักษาโรคหิว สรรพสิ่งในโลกมันก็เป็นยาบรรเทาทั้งนั้นนะ ถ้าเป็นยาบรรเทาขึ้นมาแล้ว การดำรงชีพของเรา ถ้าจิตดีขึ้นมา

โรคเครียด โรคเครียดทำให้ทุกๆ คนเป็นทุกๆ โรคเลย เวลาความเครียดความกดดันในหัวใจมันกดดัน ธรรมโอสธทำให้มันผ่อนคลาย ไม่ให้สิ่งใดเข้ามากดดันหัวใจของเรา แล้วเราพยายามทำของเราด้วยสติปัญญาของเรา

เวลาเริ่มต้นของเรา ศรัทธาความเชื่อเป็นหัวใจจักรหลักให้เราสร้างคุณงามความดี ถ้าเราไม่มีศรัทธาความเชื่อเลย ชีวิตมันแห้งแล้ง มันไม่มีจุดยืนของมันหรอก ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อขึ้นมาแล้ว เรามีศรัทธาความเชื่อ เราพยายามทำของเรา

พอมีศรัทธาความเชื่อแล้วทำของเราแล้ว ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเริ่มสอนว่า กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อแล้ว เพราะศรัทธาความเชื่อ ความเชื่อ ถ้าไปเชื่อผิดมันก็ไปทางผิด ถ้าเชื่อถูก เราทำไม่ได้ ยังไม่ได้ผล ถ้าเราเชื่อแล้ว เราประพฤติปฏิบัติแล้ว เราต้องวัดค่า วัดผลๆ วัดผลว่ามันเป็นจริงหรือไม่ ถ้ามันจริง

ใครๆ ก็เป็นไปได้ จิตใจคนที่ต่ำต้อยมันก็หลงระเริงไปกับทางโลกเขา จิตใจคนที่เข้มแข็งขึ้นมาเขาก็วัดผลของเขา ถ้าผลของเขา มันเป็นขึ้นมาใหม่ มันเป็นปัดจัดตั้ง เป็นสันตสิทธินะ มันเป็นจริงๆ นะ ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา พระพุทธศาสนาที่มันละเอียดลึกซึ้ง ละเอียดลึกซึ้งอย่างนี้

ไม่ใช่ที่เราศึกษา เราคิดอย่างไรเราก็ทำตามนั้น ทำตามนั้นขึ้นไปก็นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ไม่ให้ทำร้ายใดๆ ทั้งสิ้น ศีล ๕ ไม่ให้เบียดเบียนกัน ไม่ทำร้ายกัน ไม่ให้กดขี่ข่มเหงกัน ไม่ให้ทั้งสิ้น แต่เวลาขย่งเชิดชู ขย่งเชิดชูว่าการฆ่ากิเลสประเสริฐที่สุด การฆ่ากิเลส กิเลสมันเป็นพญามาร มันอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนลงไปทีนั้น แล้วให้ไปทำลายมันทีนั้น

อำนาจวาสนาของเราจะมั่งมีศรีสุข อ่อนด้อยอย่างไรแล้วแต่ นั่นเป็นอำนาจวาสนานะ แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราเริ่มบั่นทอนกิเลสในใจของเรา อำนาจวาสนาจะมากจะน้อยขนาดไหน นั่นก็เป็นหน้าที่การงานของเรา นั่นก็เป็นหน้าที่การงานของโลก ถ้าจิตใจมันสูงส่งนะ พอจิตใจมันดีขึ้นมาๆ อำนาจวาสนาที่ว่าเราทุกข์เรายากอยู่ที่นี่ ชื่นชมเลยนะ ชื่นชมตรงไหน

ชื่นชมว่า เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีหัวใจของเรา เราใช้สติปัญญาภายในของเรา เราจะมั่งมีศรีสุข ทุกข์จนเชียวใจขนาดไหน นี่รูปลักษณ์ภายนอก แต่หัวใจของเราต่างหากละ หัวใจของเราต่างหากที่ยิ่งใหญ่ หัวใจของเราต่างหากที่มันได้กระทำของเรา ไม่มีใครรู้กับเราได้แน่นอน

แต่ถ้าเราทำของเรา ถ้าเราทำของเราได้ ทำของเรา พยายามหักแข็งหักขา พยายามหลุดรื้อมันไว้ เราจะมีความสุขมากขึ้นๆ ทั้งๆ ที่หน้าที่การงานก็อันแก่นั่นแหละ มันไม่กดดันเราเลย มันไม่บีบบังคับเราเลย เพราะเราเห็นสัจจะเห็นความจริงของเรา นี่มันพอใจ มันพอใจในชีวิตเรา มันพอใจนะ มันพอใจในจิตของเราที่มันมีคุณค่าของเรา มันพอใจที่นี้ๆ มันมีค่าที่สุดใจ ถ้ามันมีค่าที่สุด เห็นไหม

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน สอนที่นี่ สอนให้มีการกระทำ การฆ่ากิเลส การทำลาย แต่วิธีการจะฆ่า กิเลสมันสวมรอยบังเงาใจ แล้วบังเงาขึ้นมา ใตุนุ่นก็ดี ใตุนุ่นก็ดี ดี ดีไปหมด

ดีและชั่ว ที่ทำดีๆ นี่คืออยู่ชั่วคราว แล้วเดี๋ยวมันก็จะเสื่อมหมด แล้วเดี๋ยวมันก็จะลงต่ำ มีนักปฏิบัติมหาศาล ปฏิบัติแล้ว ๕ ปี ๑๐ ปีแล้วเลิกไป พอเลิกไป ไปทางโลกมันก็ทุกข์ จนตรอกกลับมาอีก วนเวียนอยู่อย่างนั้นนะ อันนี้มันอยู่ที่วาสนาของคน

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา นี่ไง ถึงบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ในอภิธรรมนะ ผู้ที่จะสิ้นกิเลสได้อย่างน้อยต้องแสนกัป คำว่า “แสนกัป” เขาได้สร้างสมของเขามา เขาได้ทำของเขามา เขามีจุดยืนของเขา ใครพูดสิ่งใดก็ฟัง ฟังนะ ฟังแล้วเอามาพิสูจน์ ไม่ใช่ปิดทึบ ไม่ใช่ปิดทึบ แล้วส่วนใหญ่จะไม่ใช่ทั้งนั้นเลย อย่างเช่น “ทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง” มันเป็นไปได้อย่างไร

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ้น สมาธิ ปัญญา แล้วปัญญาอะไร ปัญญาอันนั้นนะ เวลาหลงตาท่านเทศนาว่า การนะ ท่านสะเทือนใจมาก มันเป็นสัญญา สัญญาอันนั้นนะ พระปฏิบัติเขากลับกันมาก สัญญาคือความจำได้ คือเปรียบเทียบ สัญญาคือการฉกฉวยของเขามา มันไม่ใช่ของเราหรอก

แต่เวลาเราไปอยู่กับครูบาอาจารย์ใหม่ๆ เราไปฝึกหัด เราก็ใช้ศีลธรรม ใช้สิ่งนั้นเป็นสารตั้งต้น ใช้สิ่งนั้นเป็นจุดประเด้น พยายามฝึกหัดหัวใจของเรา ถ้าเป็นผลงานของเราเนะ เป็นความคิดของเรา นั่นนะมันสดๆ ร้อนๆ คำว่า “สดๆ ร้อนๆ” มันเกิดจากจิตมันทำลายอวิชชาได้

แต่ถ้าเป็นสัญญา สัญญาคือความจำใจใหม่ ความจำมันเกิดจากจิต กิเลสมันอีกส่วนหนึ่ง นี่มันไปอ้างอิงขึ้นมา แล้วมันจะไปเพิ่ม มันจงหองฟองจน กิเลสมันจะตัวใหญ่ขึ้น “กูรู้ กูฉลาด กูเข้าใจแล้ว มันน่าจะเป็นอย่างนี้” แล้วทุกคนควรทำอย่างนี้ๆ เพราะอะไรเพราะมันตรงกับคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” แล้วพูดกันทุกวัน “พุทธพจน์ๆ” เพราะมันท่องมาจากพระไตรปิฎก ทำไมมันจะไม่ใช่พุทธพจน์ละ แต่มันเป็นกิเลสของเราเข้าไปสวมรอยบังเงาใจ แล้วพูดอย่างนี้บ๊อบก็บอกว่าไม่เคารพพระพุทธเจ้า

มีไหมหลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์เราท่านไม่เคารพพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เคารพพระพุทธเจ้าจะ
บวชเป็นพระหรือ การบวชเป็นพระนะ สาวก สาวกะ แ่ได้บิณฑบาต อยู่ในธรรมวินัยอันนี้ ได้
ใช้ชีวิตในสมณเพศ ก็ด้วยบุญบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ใช้ชีวิตอยู่นี้ ดำรงชีพ
อยู่นี้ด้วยบุญบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติเข้าไป ถ้ามีศีล
สมาธิ ปัญญาขึ้นมาในใจของเราอีก

เวลาหลวงตาท่านสิ้นกิเลส กราบแล้วกราบเล่าๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ได้
อย่างไร รู้ได้อย่างไร คำว่า “รู้ได้อย่างไร” มันรู้จริง รู้เอง รู้ด้วยการปฏิบัติ ไม่ใช่สัญญา

สัญญานี้แหละ มันจะหลอกเรา หลอกเรานะ เพราะเราไม่เคยได้อารมณ์อย่างนี้ พอเรามี
การศึกษา เรามีทฤษฎี พอเราปฏิบัติไปๆ สัญญามันจะเข้ามา แล้วมันจะสร้างอารมณ์ แล้วไอ้โฮ!
ไอ้โฮ! ไม่ใช่ฮ้อ!

เวลาหลวงปู่มันท่านถึงหนองฮ้อ ฮ้อ! ฮ้อ! นี่มันเห็นชัดตามความเป็นจริง

ถ้าไอ้โฮ! ไอ้โฮ! นี่สัญญามันหลอก แล้วถ้าอุคิภาวะมันอ่อนด้อย มันไม่จริงของมัน โคน
หลอกทั้งนั้นนะ

นี่พูดถึงเวลาที่ว่าจิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก หลวงปู่มันท่านเตือนประจำนะ หลวงตาท่าน
มาเทศน์สอนใจ จิตนี้แก๊ยกนะ ให้พระเราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ผู้เฒ่าจะแก๊วะ ผู้เฒ่าจะ
แก๊วะ ผู้เฒ่าหมายความว่าผู้รู้จริงจะแก๊วะ

เราไปเจอแต่ไอ้พวกปอกลอก ไอ้พวกกิเลสบังเงา แล้วให้มันแก๊ เอ็งจะแก๊ไปไหน แก๊ไป
สุขกองกันอยู่นั้น แล้วไปสุขกองกันอยู่นั้น กว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรม
สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อนาคตังสญาณ แก๊ไขมาก

หลวงปู่มันท่านทำของท่านขนาดนั้น ท่านถึงได้ลูกศิษย์ลูกหามาเป็นหลักชัยของเรา
เดี๋ยวนี้ครูบาอาจารย์นะ มันเป็นแม่ปู่ เอ็งเดินตรงๆ นะ เดินตรงๆ เหมือนกูนี่ แม่ปู่มันเดินนะ แม่ปู่
นะ เดินตรงๆ เดินตรงๆ แล้วแม่ปู่มันก็เดินไป แล้วให้เดินกันอย่างนั้นนะ อย่างนั้นหรือ ฉะนั้นถึง
ว่า ฟังแล้วอย่าเพิ่งเชื่อ กาลามสูตร

ทำให้ตายมันจะเป็นบุญกุศลไปไม่ได้ ทำให้ตายเป็นการตัดโอกาสของตน ทำให้ตาย ทำให้ชีวิตเรากลับไป บาปกรรมทั้งนั้น เพราะเราทำคนอื่นตาย กดีอาญา เราทำคนอื่นตาย ๒๐ ปี เวลาเราฆ่าตัวตาย ไม่มีโทษ

แต่ในทางธรรม พลิกกลับ เราฆ่าคนอื่นเป็นคนอื่นนะ ฆ่าตัวเอง ชีวิตนี้มีค่า มีค่ามาก ทำลายไม่ได้ ยิ่งทำลาย พันธุกรรมของจิตๆ มันจะดีขึ้น พัฒนาขึ้น มันเกิดอับเฉาขึ้น ทำให้เบลออกไปหมด จิตเกิดมาแล้วไร้สาระเลย นี่พูดถึงความเข้าใจผิด แล้วเวลาอ้าง อ้างศาสนาไป มรณานุสติ ไม่ใช่

มรณานุสติเข้าไปเป็นอาวุธ เข้าไปต่อสู้กับความอหังการในหัวใจนั้น ยังไม่ใช่ปัญญาเลย เวลาปัญญาเกิดขึ้นมา เกิดศีล สมาธิ ปัญญา พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ นี่คือธรรม ธรรมคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีค่ามากอย่างกับเพชรอย่างกับพลอย แต่พวกเราใช้สมองซื้อบื้อเอามาหนุนกิเลสของตน ชอบบ พอใจอะไรก็บอกนี่พุทธพจน์ๆ

เวลาใครบอกพุทธพจน์นะ เราบอกว่า แขนงพุทธพจน์ไว้ แล้วเอาเหตุและผลของคนเข้าใจ เรามา ทุมมสากจญา เอตมมุงคผลมุตตม เราต้องถกกันด้วยเหตุด้วยผล อย่าอ้างพุทธพจน์ว่าถูกๆ แต่มันต้องเป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจ นี่คือกาลามสูตร เอวัง